

Vier Gezusters vergaan, u weet wel dat is de schuit van Teunissen, drie broers waren er op. Ja, dat was een geschiedenis en als de dokter zich er niet mee bemoeid had, was er van de heele familie niets terechtgekomen."

„En nu is hij zelf misschien . . . .”

„Kom, kom! Hij zit hoog en droog bij Harmsen.”

„Geloof u dat stellig, juffrouw?”

„Wel zeker.”

„O, als het zoo was!”

Zij stond op en ging de kamer op en neer; juffrouw Bol ging weer naar de keuken, maar kwam spoedig terug met de boodschap:

„Het water staat al onder in den tuin; straks slaat de zee nog tegen de ruiten.”

„Als oom maar t'huis was!” kermde Rose Marie hoe langer, hoe angstiger, „dan zou ik niet bang zijn.”

„Kind, scheid toch uit,” riep de huishoudster korrelig, „de dokter komt wel op zijn pooten, ik bedoel op zijn voeten, terecht, geloof me!”

Rose Marie ging naar zijn lessenaar en begon mechanisch de boeken en papieren, die de dokter naar gewoonte door elkander had geworpen, te rangschikken.

Gisteren avond zaten zij nog zoo gezellig hier voor den lessenaar en lazen „le Cid”; nu herinnerde zij zich dat haar oom een weinig ongewoon deed.

„O foei,” had zij uitgeroepen, „ik hoop maar niet dat Chimène met Rodrigue trouwt, den moordenaar van haar vader. Dat is schande; vindt u niet, oom?”

„Kind! oordeel niet te gauw, maar ik vind Le Cid een akelig stuk, zullen wij niet iets anders nemen. Cinna is erg langdradig, maar Polyeucte.”

„Nee, ik ben zoo verlangend naar het einde . . . .”

En nu kon noch Chimène, noch Rodrigue haar iets meer schelen; zij zag David Copperfield daar liggen; met een gevoel van walging wendde zij het hoofd af. Wat waren de boeken toch onverdragelijk als de natuur aan het woord was zoo geweldig, zoo streng, zoo grootsch?

O was het nog maar gisteravond; zij raakte nu bijna gewoon aan het geraas daarbuiten; wanneer oom maar terug was, dan zou zij niet meer vreezen, dan zou zij misschien weer kunnen lachen.

Zij zocht juffrouw Bol op.

„Juffrouw, zouden we niet iemand kunnen zenden om den dokter te zoeken? Misschien is hij toch wel onderweg, men kan niet weten?”

„Mensch! wat bezielt je? 't Is geen weer om er een hond uit te jagen en de dokter zal ook wel te wijs zijn om zich buiten te wagen.”

„Als 't maar zoo is!”

„Welzeker is 't zoo, mijn hand er op! Nu, de dokter zal ook niet weten wat hem overkomt, dat er hier zoo over hem gekrimeneerd wordt. Ik zeg geen kwaad van hem, ô hemel neen! Ik zou een slechteren heer kunnen treffen, maar ik zou liever, ik weet niet wat, doen dan me zoo naar over hem